

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2082	Κυριακὴ Βαΐων βράδου 1 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Νυμφίος

«Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὕρήσει γρηγοροῦντα...» (Μ. Δευτ. ὄρθρ. τροπ.)

Ἔφθασε, ἀγαπητοί μου, ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Χθὲς ἀκούσαμε τὸν Κύριο νὰ λέη «*Λάζαρε, δεῦρο ἔξω*» (Ἰω. 11,43). Τὸ πρῶτὸ ἔγινε ἡ ὑποδοχὴ τοῦ μὲ τὰ «*Ἰωαννά...*» (ἔ.ἀ. 12,13). Κι ἀπόψε ἡ ἐκκλησία ντύνεται στὰ μαῦρα. Βγαίνει ἡ εἰκόνα τοῦ Νυμφίου κι ἀκοῦμε τὸ τροπάριο «*Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὕρήσει γρηγοροῦντα...*». Αὐτὸ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐρμηνεύσω.

Τὸ τροπάριο αὐτὸ εἶνε ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν **παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων** ποὺ εἶπε ὁ Κύριος (βλ. Ματθ. 25,1-13). Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν παραβολὴ αὐτὴ, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου τῶν Ἑβραίων· γιατί τὰ ἔθιμα αὐτὰ ποικίλλουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο.

Ὁ γάμος εἶνε τὸ σημαντικώτερο γεγονός τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα, ἄγνωστοι μέχρι χθὲς μεταξύ τους, σήμερα νὰ δίνουν ὑπόσχεσι ἐμπρὸς στὸ Θεὸ ὅτι θὰ ζήσουν ἐνωμένοι ἰσοβίως, ἀφωσιωμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, καὶ θὰ φέρουν παιδιὰ στὸν κόσμον. Ποιὸς δὲν συγκινεῖται βλέποντάς τους;

Ποιά ἦταν τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου στοὺς Ἰουδαίους τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ; Ἡ νύφη περιμένε στὸ πατρικὸ τῆς. Δὲν ἦταν γνωστὸ πότε θὰ ἔρθῃ ὁ γαμπρὸς νὰ τὴν πάρῃ. Σὲ μιὰ ὥρα ποὺ δὲν περιμέναν, αὐτὸς ἔπαιρνε τοὺς φίλους του καὶ πήγαινε. Ἐξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς νύφης ἔπρεπε νὰ περιμένουν νεάνιδες παρθένες μὲ κάνιστρα γεμάτα ἄνθη καὶ λαμπάδες - λυχνάρια. Ὅταν ἐρχόταν ὁ νυμφίος αὐτὲς ἀναβαν τὰ λυχνάρια, τὸν ὑποδέχονταν, καὶ οἱ νέοι τῆς συνοδείας του μαζί μὲ τὶς νεάνιδες, ὅλοι μαζί μὲ τραγούδια καὶ χαρὰ, ἔμπαιναν στὸ σπίτι τῆς νύφης. Ὁ νυμφίος ἐν συνεχείᾳ ἔπαιρνε τὴ νύφη ἀπ' τὸ πατρικὸ τῆς καὶ μὲ πομπὴ τὴ μετέφερε στὸ δικὸ του σπίτι, κ' ἐκεῖ γινόταν ὁ γάμος.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν αὐτὰ ὁ Κύριος εἶπε τὴν **παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων**. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, λέει, μοιάζει μὲ δέκα παρθένες, ποὺ μὲ τὶς λαμπάδες - τὰ λυχνάρια τους περιμένουν νὰ προῦπαντήσουν τὸ νυμφίον. Ἀπ' αὐτὲς πέντε ἦταν μυαλωμένες καὶ προνοητικὲς καὶ πέντε ἄμυαλες, οἱ ὁποῖες δὲν φρόντισαν σὰν τὶς ἄλλες νὰ ἐφοδιαστοῦν μὲ λάδι. Ἀργοῦσε ὁμως νὰ ῥθῇ ὁ νυμφίος καὶ νυσταγμένες ὅλες ἀποκοιμήθηκαν. Τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε ξαφνικὰ φωνὴ «*Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ*» (Ματθ. 25,6). Τότε ξύπνησαν ὅλες κι ἀναψαν τὰ λυχνάρια τους. Οἱ πέντε ποὺ δὲν εἶχαν ἐφοδιαστῆ εἶπαν στὶς ἄλλες «*Δώστε μας ἀπ' τὸ λάδι σας, γιατί τὰ λυχνάρια μας σβήνουν*». Ἐκεῖνες ἀπήντησαν «*Αὐτὸ ποὺ ἔχουμε δὲν θὰ φτάσῃ καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς· πηγαίνετε καλύτερα ν' ἀγοράσετε γιὰ σᾶς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πουλᾶνε*». Ἐνῶ ὁμως αὐτὲς πήγαιναν ν' ἀγοράσουν, ἦλθε ὁ νυμφίος, οἱ ἔτοιμες μπῆκαν μαζί του στὸ σπίτι ποὺ εἶχε τὸ γάμο κ' ἡ πόρτα ἐκλείσε. Ἐρχονται μετὰ καθυστερημένες οἱ ὑπόλοιπες φωνάζοντας «*Κύριε κύριε, ἀνοιξέ μας*». Μὰ αὐτὸς τοὺς ἀποκρίθηκε «*Ἀλήθεια σᾶς λέω, δὲν σᾶς ξέρω*».

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολὴ. Καὶ ὡς συμπέρασμα ὁ Κύριος προσθέτει «**Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ' ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» (ἔ.ἀ. 25,13). Στὶς παραβολὰς ὁ Κύριος ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Θὰ ἀπαντήσουμε λοιπὸν στὰ ἐξῆς **ἐρωτήματα**. α') Ποιὸς εἶνε ὁ νυμφίος; β') ποιά ἡ νύφη; γ') ποιὸς οἱ παρθένες; καὶ δ') ποιὸς οἱ λαμπάδες;**

✓ **Ποιὸς εἶνε ὁ Νυμφίος;** Εἶνε ὁ Χριστός. Ἡ λέξι Νυμφίος γράφεται μὲ Νῖ κεφαλαῖο. Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε σὰν τοὺς γαμπροὺς τοῦ κόσμου ποὺ εἶνε ἀμαρτωλοί. Κάθε κόρη βέβαια λαχταρᾷ τὸ γαμπρό. Ἀλλὰ ὑπάρχουν σήμερα

νυμφίοι ιδεώδεις; Ἄν ἤξεραν τὰ κορίτσια τί τραβοῦν οἱ παντρεμένες, δὲν ξέρω ἂν θὰ παντρεύονταν. Ποιοὶ εἶνε σήμερα ἄξιοι νὰ στεφανωθοῦν; Κορίτσια μου, οἱ ἄντρες αὐτοὶ ἔχουν παντρευτῆ δέκα φορές χωρὶς στεφάνι. Ἄλλοτε τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικὰ· ὁ πρῶτος γάμος ἦταν ὁ εὐλογημένος, ὁ δεύτερος ἦταν κατὰ συγκατάβασιν, ὁ τρίτος κατὰ ἄκρα παραχώρησι· τέταρτος δὲν ὑπῆρχε. Σήμερα χριστιανικὸς γάμος εἶνε σπάνιος. Μόνον **ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ιδεώδης νυμφίος**. Αὐτὸς λοιπὸν προβάλλεται τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ.

✓ **Ποιά εἶνε ἡ νύφη; Ἡ Ἐκκλησία** μας. Τὴν εἶδε ὁ Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψιν. Καμμιά νύφη δὲν εἶνε στολισμένη σὰν αὐτήν. Ἐκκλησία εἶνε ὅλοι οἱ βαπτισμένοι. Καὶ γι' αὐτὸ νύφη εἶνε καὶ **κάθε Χριστιανός**, κάθε πιστός, κάθε ψυχὴ ποὺ βαπτίζεται εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Στὸ βάπτισμα γίνεται ἕνας ἀρραβώνας· ἀρραβωνιασμένη εἶνε κάθε ψυχὴ μὲ τὸ Χριστὸ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (βλ. Β' Κορ. 1,21-22. Ἐφ. 1,13-14. Πρβλ. Β' Κορ. 11,2). Καὶ ὅπως ἡ γυναίκα πρέπει νὰ ἴναι πιστὴ στὸν ἄντρα της, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ μένῃ πιστὴ στὸ Χριστό. Ἡ κόρη ποὺ ἀγαπάει μὲ πόθο τὸ νυμφίον της, μετράει τίς μέρες πότε νὰ ῥθῃ ἡ ὥρα τοῦ γάμου· ἔτσι καὶ οἱ ψυχὲς οἱ πιστὲς στὸ Χριστό. Καὶ ἡ Ἐκκλησία περιμένει τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου (πρβλ. Ἀπ. 22,17)· θὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦ Ἄρνιου στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Νυμφίος ὁ Χριστός, νύμφη ἡ Ἐκκλησία.

✓ **Ποιὲς εἶνε τώρα οἱ παρθένας;** Εἶνε τὸ τάγμα τῶν ἀγάμων καὶ ἀφιερωμένων γυναικῶν ποὺ ὑπηρετοῦν σὲ ἱεραποστολικά καὶ φιλανθρωπικά ἔργα καὶ ἀσκοῦνται στὴ μοναχικὴ πολιτεία. Εἶνε ἀκόμη **κάθε ψυχὴ** ποὺ λατρεύει καὶ ὑπηρετεῖ μὲ πιστότητα, εὐλικρινῆ ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν τὸν Κύριον.

✓ **Καὶ ἡ λαμπάδα τέλος ποιά εἶνε;** Εἶνε ἡ **πίστις ἢ ὀρθόδοξος**. Ὅπως τὸ λυχνάρι γιὰ νὰ μὴ σβῆσῃ θέλει λάδι, ἔτσι καὶ ἡ πίστις γιὰ νὰ καίῃ ἢ φλόγα της θέλει νὰ τὴ συνοδεύουν **καλὰ ἔργα**. Σὲ κάθε ναό, ὅπως ξέρουμε, μέσα στὸ ἅγιο βῆμα καίει μιὰ **ἀκοίμητη κανδήλα**· ἔχει εὐθύνη ὁ νεωκόρος κι ὁ παπᾶς ἂν σβῆσῃ. Στὴν ἱερὰ **μονὴ Ζάβορδας** τῶν Γρεβενῶν κατ' ἐντολὴν τοῦ ἱδρυτοῦ της ἔκαιγε πάντοτε μιὰ φωτιά. Εἶχε πεῖ στοὺς μοναχοὺς· Προσέξτε νὰ μὴ σβῆσῃ ἡ φωτιά, γιατί ἂν σβῆσῃ θὰ συμβῆ κακό. Καὶ ἔκαιγε πράγματι συνεχῶς ἐπὶ 250 χρόνια. Πότε ἔσβησε; παραμονὲς τοῦ πολέμου τοῦ '40· ξέχασαν νὰ τὴν τροφοδοτήσουν, καὶ τότε ἐγένε ἡ Κατοχὴ. Κ' ἐμεῖς λοιπὸν ἔχουμε μιὰ λαμπάδα, ποὺ τὴν ἀνάψαμε στὸ βάπτισμά μας. Εἶνε ἡ **λαμπάδα τῆς πίστεως**, ποὺ γιὰ νὰ μὴ σβῆσῃ πρέπει

νὰ τροφοδοτῆται μὲ καλὰ ἔργα, τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης· «*πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη*» (Γαλ. 5,6).

* * *

Στὶς μέρες μας, ἀγαπητοὶ μου, αὐτὴ ἡ πίστις κλονίζεται, ψυχραίνεται, **τὰ λυχνάρια σβήνουν**· λίγες ψυχὲς κρατοῦν ἀναμμένη τὴ λαμπάδα.

Ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί, στὸ εὐλογημένο χωριὸ μας οἱ ἄνθρωποι εἶχαν εὐλάβεια. Τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως οἱ γιαγιάδες μας μᾶς ἔλεγαν· Παιδιά μου, ὅταν ὁ παπᾶς πῆ «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός...*», νὰ πλησιάσετε ν' ἀνάψετε τὴ λαμπάδα σας· κι ὅταν τελειώσῃ ἡ λειτουργία καὶ γυρίζετε στὸ σπίτι, **προσέξτε πολὺ μὴ σβῆσῃ ἡ λαμπάδα**· νὰ τὴ φέρετε ἀναμμένη. Κ' ἐμεῖς περνώντας τὰ σοκάκια καὶ τὰ καλντερίμια τοῦ χωριοῦ προστατεύαμε τὴ φλόγα. Κι ὅταν τὴ φέρναμε στὴ γιαγιά, τὴν ὑποδεχόταν μὲ εὐλάβεια καὶ μ' αὐτὴν ἀγίαζε τὸ σπίτι. Εὐλογημένα χρόνια καὶ ἔθιμα...

Τὴ λαμπάδα σας, λοιπὸν, τὴ λαμπάδα σας! Ὅχι αὐτὴ τὴ φυσικὴ λαμπάδα, ἀλλὰ τὴν πίστιν, ποὺ τρεμοσβῆνει τώρα μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ σβῆσῃ ποτέ. Νὰ τὴν συντηρῆτε κάθε μέρα καὶ κάποιο καλὸ ἔργο, μὲ προσευχὴ, μὲ ἀνάγνωσι, μὲ ἐλεημοσύνης. Γιατί τό' πε ὁ Κύριος· «*Γρηγορεῖτε, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται*».

Ποῦ ξέρουμε τὴν ὥρα; Ποῦ ξέρουμε μήπως συμβῆ σεισμὸς καὶ δὲν μείνῃ τίποτα ὄρθιο; Τί νὰ μᾶς κάνῃ ὁ Θεός; ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία, ἡ χαρτοπαιξία, ἡ ἀθεία, ὅλα τὰ πάθη ὀργιάζουν· τί νὰ δῆ ἀπὸ μᾶς ὁ Θεός;

Λοιπὸν, «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*». **Πότε ἔρχεται;** Εἴτε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, εἴτε τὴν ὥρα τῆς δευτέρας παρουσίας. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Ὁ Κύριος ἔρχεται ἐκεῖ ποὺ δὲν περιμένεις, «*ὡς κλέπτης ἐν νυκτί*» (Α' Θεσ. 5,2).

Ἄς φυσᾶνε οἱ ἄνεμοι, ἄς γίνεταί θύελλα· ὅταν ὑπάρχη δυνατὴ φλόγα, ὁ ἄνεμος ἀντὶ νὰ σβῆνῃ φουντώνει τὴ φλόγα. Τὴ φωτιά, ποὺ ὁ Χριστὸς ἀνάψε στὴν καρδιά μας, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὴ σβῆσουν ὅλοι οἱ δαίμονες κι ὅλα τὰ ποτάμια τῆς κολάσεως. Θὰ τὴν κρατήσουμε μέχρι τέλους, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὴν ἁγία μας Ὁρθόδοξία, ὥστε ὅταν ἀκουστῆ «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*», **νὰ τὸν προὔπανθήσουμε** ὅλοι μὲ τίς λαμπάδες ἑτοιμες, καὶ νὰ πᾶμε μαζί του ἐκεῖ ποὺ εἶνε τὰ ἄλλα πνεύματα, ὁ χορὸς τῶν ἁγίων, «*ὅπου ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων καὶ βοώντων ἀπαύστως· Κύριε, δόξα σοι*» (Μ.Τρίτ. αἴν.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**